

čtení	Mat 20,1-16a
text	1Kor 9,23-27
Písně	477, v1,3,4,6; 423 v 1,2,5; 469 v 4,5,6 , K621, 427

Dnešní neděle nám připomíná, že máme zhruba 60 dní do velikonoce a že tuto zásadní událost stojí za to začít promýšlet a připravovat. Hned vám řeknu proč. Většina z nás asi ví, že velikonoce mají své tradiční přípravné období, kterému se říká postní, a že toto období je 40 denní. Dnes máme tedy ještě asi 20 dní čas. Jenže.

Četli jsme teď apoštolovo slovo, že máme svou cestu víry vnímat jako závod o nebeskou cenu. A takový sportovec, který se chystá na olympiádu nemůže říci: na olympiádu pojedu až za měsíc, to mám ještě spoustu času. Na velký závod se trénuje a ladí forma velmi dlouho dopředu. Být zapsán na listině olympijského týmu, to je přece obrovská odpovědnost. To se musí projevit v přípravě, do níž dá člověk všechno, potoky potu i odřeknutí všeho, co by narušilo trénink.

A teď před vámi trochu otevřu jeden problém. Nepřehnal to ten Pavel s tím nárokem na tvrdou disciplínu? Ted' připomínaný text vybízí k životu v náročné kázni se dovolává toho, že v závodě dostane cenu jen jeden, zatímco oddíl z prvního čtení - podobenství na vinici, dost protikladně mluví o tom, že stejnou odměnu(cenu), dostanou všichni pozvaní. My v evangelických církvích toto podobenství chápeme jako zjevnou podporu našeho učení o spasení z milosti, že ano. Vstup do Božího království, ona odměna nebeského hospodáře, ta přece není závislá na velikosti našich životních zásluh. Jsme spaseni z milosti. To jestli jsme pracovali málo či víc, to přece nehraje žádnou roli.

A odsud dotažený důsledek. My jsme tradiční evangelíci a k postnímu období přistupujeme spíš tradičně. Totiž že, ono to poběží jako vždycky. Tak jako jsme už navyklí, tak zase budeme mít postní shromáždění, postní liturgické barvy. Ti, kdo jsou angažováni, se budou chystat v pěveckém sboru či jinde, budou cvičit nové či oprašovat staré velikonoční písně - no jako vždycky...

Když ale takto uvažuji o životním postoji k milosti, nehrozí tam znevážení? Nestala se mi milost lacinou výmluvou, kterou zakrývám svou lenost, pohodlnost, neodpovědnou lehkovážnost?

Ano, právě tady jsem narazil na zvláštní problém. Když bychom chtěli promýšlet, jak máme vést svou předvelikonoční přípravu, když chceme odpovědně myslet na následování Pána Ježíše a jak to uplatnit ve vlastním životě, pak ty dva dnešní oddíly, jakoby ani nebyly z jedné Bible. Jakoby se tu předkládaly úplně protichůdné systémy, a rýpalové by řekli, že si tu Bible zjevně protiřečí. V čem je ten problém?

Za prvé nevím, jestli mám své křesťanské snažení brát jako ten sportovec před olympiádou = makat na sobě a nebo je právě to zavádějící postoj, při němž mi hrozí nebezpečí záslužnického pochopení života??

A za druhé nevím, jak vlastně mám cestu Kristova následování vysvětlovat svým dětem a svému okolí. Totiž. Je v následování Ježíše potřebí přijmout na sebe nejvyšší možné nároky, je třeba svůj životní styl podrobit tvrdé disciplíně a vojenské kázni, a nebo naopak je mé křesťanství správně projevovat jen dětinskou hravostí? - Totiž. Být spasen z milosti znamená, že jsem vysvobozen z otročení, vykoupen z dřiny a potu a život je nyní radostným skotačením dětí v Boží zahradě??

A konkrétně ten blížící se půst. Mám jej brát jako něco velmi vážného? Mám opravdu hladovět?? Je toto ona disciplína, kterou mám podstoupit jako řádný voják JK, který ranami nutí své tělo ke kázni a nebo je to něco, co mě nemusí trápit, něco co dělají jen mniši v klášteře anebo lidé kteří zrovna řeší nějaký životní problém???

Takže tohle je problém, který bych rád vyřešil. Tohle totiž musím promyslet, strategicky zvolit správný postoj. Potřebuji se k životu postavit s jasným plánem, jak ten svůj běh života poběžím: sportovně s disciplínou a nebo ve svobodě Božích dětí bez nějakých omezení, předpisů, záslužnického soustředění na výkon, jen s milostí Boží???

No ještě štěstí, že máme do skutečně ostrého startu postní čtyřicítky chvíli na přípravu.

Odvážím se nejprve popsat postoj, který je špatný. Dal by se snad nazvat zbožný fatalismus. Když přehnaně zdůrazním, že pán Bůh všechno řídí, že on náš život dopředu naplánoval a předurčil, pak místo živé a poslušné víry věřím v osud. Věci mého života jsou naplánované tak, že já stejně nic nezměním a proto nemá smysl vyvíjet jakékoliv úsilí. Se zbožným povzdechem: Ať se stane vůle Boží - necháváme věcem volný průběh. Představte si, že by Jiří Drahoš zbožně řekl, jestli mám být prezidentem, tak to Pán Bůh zařídí a zůstal by sedět doma. Nejezdil by za lidmi, nepřipravoval se, nepostavil by se aktivně k této výzvě. Takto osudové chápání života, i kdyby se oblékalo do zbožných řečí o Božím předurčení a o Boží vůli je lenivým přístupem k životu.

Jistě by vás takový kandidát nijak nezaujal, nic byste o něm nevěděli, nikdo by jej nevolil.

Byli jsme stvořeni nikoliv jako roboti naprogramovaní k určitému cyklu, ale jako svobodné bytosti. A od ráje jsme **povoláni** k odpovědnosti. A právě uvědomění si velikosti tohoto povolání je tajemstvím činné víry. Abraham uvěřil, a proto se aktivně vydal na cestu do zaslíbené země. Když apoštol Pavel pochopil, že to sám živý Bůh se mu postavil do cesty, že to není nějaké lidské hnutí a podivínské učení s čím bojuje, zásadně přehodnotil svůj život, změnil své myšlení (METANOIA - pokání!) a dal se naplno do služby evangeliu. „Všecko dělám pro evangelium, abych na něm měl podíl“ (v 23).

I v životě každého z nás jde o tuto nesmírně velikou věc. Jsme povoláni k nejslavnějšímu projektu v našem světě. Jsme povoláni k dílu Božího království. A to povolání je skrze evangelium JK. To jak to dělal JK je vzor. On pro nás sestoupil z nebe, On nám svým životem ukázal jak žít v tomto světě, On se nezastavil a neuhnul ani před smrtí a ukázal nám, jak svým spolehnutím se na Otcovu vůli přemohl i samu smrt. Tím vším Bůh pracoval pro nás. Tím vším Bůh sám v JK projevoval tu neuvěřitelnou trpělivost a úsilí, jímž nás zval k práci na své vinici. A tohle je výsada, tohle je nejúžasnější privilegium, tohle je něco, co jsme si ničím nezasloužili, že On i s námi počítá v díle obnovy světa!!

Skrze přijetí J.Krista, skrze zasvěcení křtu, se nám dostalo podílu na předem daném poslání. Ano je projevem zvláštní Boží milosti, že někdo je povolán k tomuto poslání už od mládí, jiný v plné síle svých životních sil a že dokonce i ti, kdo už se kloní k životnímu zenitu, ještě mohou být zařazeni do té nejúžasnější akce Boží v tomto světě. Ale pro tuto nezaslouženou cenu, pro tu velkolepou milost, pro to povolání být Božím vyslancem, pro to stojí za to nasadit sebe sama.

Takže když jsem na začátku naznačoval, že ta dvě dnešní čtení se zdají stát proti sobě, ve skutečnosti tak tomu není. V obou jde o velikou věc. Jsme přizváni k velkolepému Božímu dílu. Ten, který tu má co nabídnout, a je v tom procesu vzorově aktivní, dělá víc než by musel, to je Bůh. A jestli člověče pochopíš, jak nezaslouženě mnoho se ti dostalo, když jsi byl povolán. Nejen že nemáš proč být ukřivděn ale naopak vděčnost je motivem pro plné osobní nasazení ve věci Kristova království. A jděme tedy ještě dál k tomu, čím jsme začali.

Za 23 dní začne období půstu. Začněme už dnes chystat svou mysl, obnovujeme se proměnou svého myšlení, myslíme čím dál víc na to, co Bůh v J. Kristu udělal pro mě, abych i já šel do půstu ne s pocitem, že mně někdo zneužívá a nebo chce víc než já chci dát. Začněme promýšlet Ježíšův příklad - On se kvůli mně zřekl všeho - abych já mohl mít podíl u něj. On začal svou veřejnou službu 40denním půstem, a tato kampaň, jež se vzdává lidských sil, otevřela dveře moci Ducha svatého, pro následné lidsky neuvěřitelně účinné založení Božího království v tomto světě. Půst jako přemáhání tělesnosti mocí ducha páně je u Ježíše stvrzen slavným vítězstvím. A je povoláním i pro nás - kdo se pro něj vzdává tomu Ježíš dává více nastokrát. (P 472 Ježíši můj milý)

A tady by nám i apoštol Pavel mohl dlouze vyprávět, že když ranami nutil své tělo ke kázni, vlastně v těch častých postech čerpal duchovní moc ke své požehnané službě. Naopak. Zůstaneme-li jen u tradičního, formálního průběhu půstu, připravíme sami sebe i církev o viditelné průlomy boží moci do našich dní. Protože Modlitba a půst jsou nástroje duchovní moci.

Proto před postním obdobím proto chci zvednout prapor duchovního pokání, výzvu k proměně mysli. Nechme se Kristem oslovit povolát do služby v duchovní moci. V našem světě se dějí skutečnosti, které mohou být signály blížícího se dne Páně. Když do toho správně vložíme rozhodnutí své mysli, když tu postní „40“ pochopíme jako náš podíl na Té vítězné Kristově věci, věřím, že to i pro nás a pro církev v naší zemi přinese průlom.

A velmi vážně vás dnes zvu, abychom promýšleli, jakou formu půstu jsme schopni na sebe vzít, promýšlejme, jaké témata chceme půstem proboujovat, ve víře rozněcujme plamen svého povolání. „Není doba k spánku je čas nabrat sil, pominula noc a den se přiblížil...“ Jsme povoláni k slavné a vítězné službě. Příklad PJK, nás volá k následování.

„My tento rok připomeneme 100 let od založení ČCE ale také 70 let od komunistického převratu. Stát Izrael si letos bude připomínat 70 let své existence. Soudím, že to je významný rok. Jaký postoj srdce nalezne Hospodin v nás, kteří máme tvořit Boží chrám, tělo Kristovo?? Myslím, že správnější bude vidět, že žeň je mnohá a dělníků málo. Pán žně nás povolává ne na odpočinek, ale naopak. Jako závodník, který se chystá na vrcholný závod svého života. Všechno podřídí cíli. Čeká nás pot a dřina. Modlitby, půst a prokazování milosrdenství. Pán odplatí zjevně.